

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεν, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Tony. — Βσεβολόδ Κρεστόβοκη ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Δρ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Заблѣдѣ-Мортепѣн: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΥ, μυθιστόρημα, μετὰφρ. Παρ. Παρᾶ. — Antony Jully: ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ, Ἰσπανικὴ παράδοσις, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ Διδιὲ δὲν εἶχε προφέρει λέξιν ἠκούσθαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς καρδίας τὴν νεκρὰν κόρην, ἣν δύο θωρακοφόροι, ὁ Γουλὰρ καὶ ὁ Φοσέ, εἶχον ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τῶν βραχιόνων του. Δὲν ἤκουεν οὐδὲ τὰς ἀγρίας διαταγὰς τοῦ δ'Οπέδ, οὐδὲ τὰς βαναύσους ἀστείότητας τῶν στρατιωτῶν· καίτοι δὲ παλαιὸν κατὰ τεσσάρων τοξοτῶν, οὗς ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς εἶχε διατάξει νὰ κρατῶσιν αὐτόν, δὲν ἐσκέπτετο τὸν ἴδιον αὐτοῦ κίνδυνον, ἀλλ' ἐπόθει νὰ πλησιάσῃ τὴν Κλοτίλδην καὶ ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτῆς ἀφοῦ ἠδυνάτει νὰ τὴν σώσῃ.

Ἄλλ' ὅτε εἶδε τὴν δυστυχῆ νεανίδα ἀπωθοῦσαν μετὰ κινήσεως αἰδοῦς τὸν βάρβαρον Φοσέ, ὅστις διέσχισε τὴν καλὴν πτοῦσαν αὐτὴν ἐσθῆτα, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τελευταίαν κραυγὴν ἀγανακτήσεως καὶ λύπης. Ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τόμους τῶν χειρῶν τῶν φυλάκων αὐτοῦ, ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ Φοσέ, ἤρπασε τὸ ξίφος του καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσῃ ἐνώπιον τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος, λέγων διὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν κόρην ταύτην ἢ σὲ φονεύω.

Ὁ βαρόνος δ'Οπέδ, μετ' ἐκπλήξεως βλέπων τὴν ἀπίστευτον τόλμην τοῦ νεανίου, ὠργίσθη καὶ ἐκραύγασε:

— Πληρώσατε τὰ τυφέκια καὶ φονεύσατε τὸν προδοτὴν!

Οἱ τοξόται ἠτοιμάζοντο νὰ ὑπακούσωσιν, ἤδη δὲ ὁ Γουλὰρ ἐσκόπευε ψυχρῶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου δὲ Μοντενύ, ἐνῶ ἡ Κλοτίλδην ἐδέετο πρὸς τὸν Θεόν, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου τοξότου ἠκούσθη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου:

— Μὴ πυροβολήσατε! σὰς τὸ ἀπαγορεύω!

Ὁ βαρόνος δ'Οπέδ ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύεται. Εἶχε τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῶν κατὰ τῶν αἰρετικῶν σταλέντων στρατευμάτων. Οἱ ἰσχυροὶ ἀρχηγοὶ Ἰωνᾶς καὶ Πχυλῖνος δὲ λὰ Γάρδ ὤρελλον αὐτῷ ὑπακοὴν καὶ εἰς ἀπλοῦς τοξότης ἐτόλμα νὰ δώσῃ διαταγὴν ἐναντίον τῆς ἰδικῆς του;

— Ἄς συλλαβῶσιν αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν! εἶπεν ἐπὶ τέλους καὶ ἄς τὸν δέσωσι μετὰ τοῦ Ἑρραῖμ Λεβιάν· θ' ἀποθάνωσιν ὁμοῦ.

Ὁ τοξότης δὲν εἶχε προχωρήσει, εἶχεν ὁμως καταβιβᾶσαι τὸ προμετωπίον τῆς περικεφαλαίας του· δύο ἐκ τῶν συντρόφων αὐτοῦ ἠέλησαν νὰ τὸν σύρῳσιν, ἀλλὰ τοὺς ἔρριψε χαμαί.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸν πρόεδρον, ὅστις φοβηθεὶς εἶχεν ὀπισθοδρομήσει.

— Ἐχω στιβαρὰν τὴν χεῖρα, ἂν ἔχω τὴν ψυχὴν τρυφεράν, κύριε βαρόνε, εἶπε διὰ προσπεποιημένης φωνῆς· εἶμαι δὲ πρὸς τοῦτοισι καλὸς καθολικός, καλλιτέρος ὑμῶν, τολμῶ νὰ εἴπω.

— Ψεύδῃς! εἶπεν ὁ πρόεδρος, εἶμαι κατὰσκοπος ἢ ὁπαδὸς τοῦ στρατάρχου. Συλλαβετέ τον, λοχαγέ Ἰωνᾶ. Ἐμπρός, στρατιῶταί μου! τί! θὰ τὸν φοβηθῆτε;

Οἱ στρατιῶται ἠτοιμάζοντο νὰ ἐφρμήσωσι κατὰ τοῦ ἀγνώστου τοξότου, ὅτε οὗτος, ρίπτων πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν καλύπτοντα τὴν πανοπλίαν του μανδύαν καὶ ἀφαιρῶν τὴν περικεφαλαίαν, εἶπεν ὑπερηφάνως μειδιῶν:

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἂν δὲν ἀπεκάλυπτα τὸ πρόσωπόν μου, ὁ βαρόνος δ'Οπέδ θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ διέλθω ἐν κακὸν τέταρτον ὥρας.

Ὁ πρόεδρος κατέστη πελιδνὸς καὶ ἐφύρισε μετ' ἀγωνίας:

— Ὁ βασιλεὺς.

Ἐπευφημία ἀντήχησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, οἱ δὲ προγεγραμμένοι ἀνεκραύγασαν μετ' ἐκείνων:

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὸν βασιλέα! Ζήτω ὁ Φραγκίσκος!

Ὁ ψευδὴς τοξότης ὑπέλαθεν ἀτενίζων αὐστηρῶς τὸν βρόνον δ'Οπέδ:

— Κύριε Ἰωάννη Μενιέ, τὰ πάντα εἶδον καὶ ἤκουσα. Πολὺ κακὸν ἔργον ἐπιτάσσεται εἰς τοὺς τοξότας μου. Κατεχρήσθητε τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν σὰς ἐνεπίστεύθην. Μοὶ εἶπατε ὅτι οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι τῶν ἐπαρχιῶν σας εἶχον συνδεθῇ μετὰ τῶν Ἑλβετῶν καὶ τῶν προγεγραμμένων Γερμανῶν· μοὶ εἶπατε ὅτι ἤρουντο νὰ πληρώσωσι τοὺς φόρους καὶ νὰ ὑποταχθῶσι τῇ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ. Πάντα ταῦτα εἶναι ψεῦδη αὐτοὶ εἶναι πιστοὶ ὑπήκοοι. Ὅσον δι' ὑμᾶς, ὅστις εἰσθε ὁ δικαστὴς τῶν δυστυχῶν τούτων, θὰ δικασθῆτε παρ' ἐμοῦ.

Στραφεὶς εἶτα πρὸς τοὺς προγεγραμμένους:

— Ὁ βασιλεὺς, προσέθηκεν, εἶναι ὁ πρῶτος δικαιοδότης τοῦ βασιλείου. Τοῦ λοιποῦ αὐτὸς θὰ δικάζῃ. Ἄς λύσωσι τοὺς καταδικασθέντας.

Ὁ Ἑρραῖμ προσήλθεν, ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Μεγαλειότατε, τὸ αἷμα, τοῦ οὐοῦ ἐφείσθητε, ἀνήκει ὕμιν· αἱ καρδίαι αὐταὶ δὲν θὰ παύσωσι νὰ σὰς ἀγαπῶσι!

— Λύσατε τὴν νεανίδα ἐκείνην! εἶπεν ὁ βασιλεὺς δεικνύων τὴν Κλοτίλδην εἰς τὸν Γουλὰρ καὶ τὸν Φοσέ.

Οἱ δύο θωρακοφόροι προσέκλινον εὐσεβᾶτως καὶ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν.

Ὁ δ'Οπέδ οὐδὲ νὰ ὁμιλήσῃ πλέον ἐτόλμα, διατελὼν ὡς κεραυνόπληκτος ἐκ τῆς ἐμφανίσεως Φραγκίσκου τοῦ Α', ἀλλ' ὁ δικαστὴς Γουερὲν ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ:

— Μεγαλειότατε, ἡ Οὐγονότις αὕτη εἶναι ἀξία τιμωρίας, διότι διὰ ψεύδους, δημοσίᾳ λεχθέντος, νῆκόλυνε τὴν φυγὴν τοῦ μεγαλειτέρου καὶ κινδυνωδεστέρου ὕμῶν ἐχθροῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἔμενεν ἀπαθής, ἔνευσε δὲ εἰς τοὺς σταματήσαντας Γουλὰρ καὶ Φοσέ νὰ σπεύσωσιν· οὗτοι δὲ ἀπέκοψαν τὰ σχοινία μετὰ τὰ ξίφη αὐτῶν διὰ νὰ τελειώσωσι ταχύτερον.

— Εἶπατε μίαν λέξιν, Μεγαλειότατε,

ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς Παυλῖνος δὲ λαὸν Γάρδ καὶ θὰ καταδιώξωμεν τὸν προδότην. Εἶναι ἴσως ἔτι καιρὸς νὰ τὸν συλλαβώμεν.

Φραγκίσκος ὁ Α' ὑπέλαθε μειδιῶν :

— Εἶναι πολὺ ἀργά, Παυλῖνε. Ἄλλως τε εἶμαι ἐπίσης ἐνόχος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, ὅσον καὶ ἡ νεάνις αὕτη. Τὰ πάντα εἶδον καὶ ἤκουσα. Ἐγνώριζα ὅτι αὕτη μὰς ἡπάτα καὶ οὐδὲν εἶπα. Ἀληθῶς, βρόννε δ'Οπέδ, εἶμαι ἄξιος νὰ μὲ δέσετε εἰς φλεγόμενον δένδρον μετὰ τῆς ὠριάς Κλοτίλδης.

Ὁ πρόεδρος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς εἰρωνικοὺς γέλωτας τῶν στρατιωτῶν.

— Ναί, ὑπέλαθεν ὁ βασιλεὺς, ἀφῆκα τὸν λιποτάκτην νὰ φύγῃ ἐπίτηδες. Ὁ Φραγκίσκος πληρώνει πάσας αὐτοῦ τὰς ὀφειλάς καὶ ὀφείλει νὰ ᾔναι πάντοτε ὁ πρῶτος εὐγενὴς τοῦ βασιλείου του.

— Ἐν τούτοις, Μεγαλειότατε, παρέτήρησεν ὁ βρόννος Παυλῖνος, ἂν ὁ στρατάρχης ἐξέλη τῆς Γαλλίας, θὰ ἔχωμεν πόλεμον.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε :

— Φοβεῖσθε λοιπὸν πολὺ τὸν Βουρβόνον ;

— Εἶναι μέγας ἀρχηγὸς καὶ ἐπικινδύνως χειρίζεται τὰ ὅπλα, Μεγαλειότατε !

— Λοιπὸν, μέγας ἀρχηγός, ἔστω, δὲν θέλω ὅμως νὰ εἰπωσι δι' ἐμὲ ὅτι τὸν ἐφοβήθη. καὶ ὅτι, διὰ ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ ἐπιφύτου αὐτοῦ ἀντιζήλου, τῷ ἔστησα παγίδα καὶ τὸν ἐφόνευσα δι' ἐνὸς τυρεκισμοῦ. ὡς κλέπτην τῶν ὀδῶν. Ἐλα δά ! ἅπαντες οἱ εὐγενεῖς μου, ὁ λαός μου ὅλος, θὰ ἐλυπεῖτο τὸν ἀποκεφαλισθέντα στρατάρχην. Θὰ ἀμφέβηλλον καὶ δι' αὐτὸ ἔτι τὸ ἔγκλημα του. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ φύγῃ εἰς ἐχθρὸν κράτος, γενναῖοί μου ἀρχηγοί ἅς ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἐνδύθῃ ἰσπανικὴν στολὴν, νὰ ὀπλισθῇ διὰ ξένου ξίφους καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν λιποτάκτην ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους, κύριε Βουρβόνε, καὶ θὰ λύσωμεν τὰς διαφορὰς μας.

Ὁ ἱπποτικὸς ἐνθουσιασμός, ὅστις ἐξωπύρου τὴν μορφήν τοῦ βασιλέως, μετεδόθη εἰς πάντας τοὺς παρισταμένους καὶ γενικαὶ ἐπευφημῖαι ὑπεδέχθησαν τοὺς γενναίους ἐκείνους λόγους.

Ὁ δικαστὴς Γουερὲν ἐπλησίασε τὸν Φραγκίσκον καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἐχαρίσατε τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀλαζόνες τούτους αἰρετικούς, Μεγαλειότατε. Ὁφείλομεν ὅμως νὰ τοὺς κρατήσωμεν φυλακισμένους ἢ ν' ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ περιπλανῶνται κατὰ συμμορίας, ἐπὶ τῶν ὁδῶν ; διότι δὲν ἔχουσι πλέον οὐδὲ πῦρ, οὐδὲ ἄτυλον !

Ὁ βασιλεὺς, ἀμνηχανῶν, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶδον ὅμως πᾶραυτὰ τὴν νεαρὰν Οὐγονότιδα προσκλίνουσαν ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ἄ ! σὲ ἐπανευρίσκω ἐπὶ τέλους, ἀγνώμων, εἶπεν, ἐνῶ ἡ μορφή του ἐγένετο ἰλαρά.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη ὠχρὰ ἀλλ' ἀποφασιστικῇ, εἰς βασιλεὺς δὲν φαίνεται ἐπιεικὴς κατὰ τὸ ἥμισυ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ χαρίσετε τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀδελφούς

μου. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποδώσετε αὐτοῖς τὴν ἐλευθερίαν· πρέπει νὰ πέμψετε αὐτοὺς εἰς τὰς κοιλάδας των, νὰ ἀνοικοδομήσετε τὰς οἰκίας των καὶ νὰ ἀναφυτεύσετε τὰς ἀμπελούς αὐτῶν· ἄνευ τούτου, οἱ εἰρηνικοὶ λόγοι σας καὶ ἡ συγγνώμη σας εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν. Ἡ κακοδαιμονία εἶναι κακὸς σύμβουλος καὶ ὁ κύριος βρόννος δ'Οπέδ θὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῇ.

Ὁ Φραγκίσκος ἠτένιζε μεθ' ὕψους ἀμφιβολίας τὸν δικαστὴν Γουερὲν, τοὺς σιωπηλοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς συμβούλους· ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν πρόεδρον ἐγέλασεν.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν κύριον Ἰωάννην Μενιέ, εἶπεν, ἀλλ' εἰς εὐγενὴς δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς παρακλήσεις τόσον ὠριάς κόρης. Οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι θὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰς κοιλάδας των καὶ θὰ εὐλογῶσι τὸ ὄνομά σου.

— Ὡ ! εἰσθε καλὸς καὶ γενναῖος, Μεγαλειότατε.

— Θέτω ἐν τούτοις ἕνα ὄρον, Κλοτίλδη, ἐξηκολούθησε, λαμβάνων τὴν χεῖρά της.

Ἡ νεάνις καὶ ὁ Διδιὲ ὠχρίασαν καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀγωνίας, διότι προησθάνθησαν φοβερὰν ἀπειλὴν εἰς τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους Φραγκίσκου τοῦ Α'.

Ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς Κλοτίλδης καὶ προσέθηκεν :

— Θὰ σὲ κρατήσω ὡς ὄμηρον, ὠρία μου, καὶ θὰ σοὶ δώσω ὡς φύλακα τὸν κύριον δὲ Μονσενύ.

ΙΓ'

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς.

Δύο ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Βωδοῦνων καὶ τῶν Οὐγονότων. Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως νὰ φυλάττῃ τὴν Κλοτίλδην· εἶχεν ὠδηγήσει αὐτὴν εἰς μικρὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον, ὅστις ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὴν τροφὴν τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, θέλων ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῶν ἐχθρῶν γλωσσῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς αὐλῆς.

Ἡ κατοικία αὕτη ἐκρύπτετο ὀπισθεν ἰτεῶν, ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς νήσου, ἥτις ὠμοιάζε πρὸς μεγάλην λέμβον προσαράξασαν ἐν τῇ ἄμψῳ, ἥτις ἀπετέλει τὴν κοίτην τῆς Πικιλιέτ, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης ἀπὸ τοῦ πύργου. Οὐδέποτε φυλακὴ ὑπῆρξε χαριεστέρα καὶ θελκτικωτέρα.

Ἄν ἡ καρδιά τῆς Κλοτίλδης ἔμενε θετλημένη καὶ ἀπελπισ εἰς τὸν παράδεισον ἐκεῖνον, τοῦτο προήρχετο, διότι διὰ νεαρὰν κόρην ὡς ἐκείνη ὁ ἀληθὴς τῆς καρδίας ἥλιος εἶναι ὁ ἔρως.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ αὐστηρῶς τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως, οὐτινος ἐφοβεῖτο τὴν δυσμένειαν. Ὁ κύριός του ἐγνώριζεν ἀληθῶς, ὅτι ἡ κόμησσα Ἀρτεμὶς ἐξένισεν ἀκουσίως τὸν ἀπειθὴ στρατάρχην, ἐφοβεῖτο δὲ μήπως ἡ δούκισσα τῆς Ἀγγουλέμης ἐπέρριπτεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τὸ παράπτωμα τῆς συζύγου.

Ἐσκέπτετο ὅτι, κεχωρισμένη τοῦ Διδιέ, ἡ Κλοτίλδη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ θαμβωθῇ ὑπὸ τῆς αἰφνιδίως προσφερομένης αὐτῇ ἀνυψώσεως.

Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ὁ Μονσενύ διετέλει ἐν ἀμνηχανίᾳ, ἕνεκα τῆς αὐστηρᾶς στάσεως τῆς νεάνιδος· δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ αὐτῇ περὶ τοῦ βασιλέως, ἀνέβαλλε δὲ ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην συνδιαλεξίν. Ἡ σιωπὴ τῆς Κλοτίλδης προσέβαλεν αὐτὸν μέχρι τῶν μυχίων τῆς καρδίας, καίτοι δὲ ὠμολόγει τοῦτο.

Τὴν τρίτην ἡμέραν, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ὁ Λάτζρος δὲ Σαλβα, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως, μετέβη κρύφα εἰς τὴν νῆσον καὶ ἀνήγγειλε τῷ κόμητι ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀπεφάσισε νὰ χωρισθῇ, ὡς ἐκ τύχης, τῶν συντρόφων αὐτοῦ τῆς θήρας καὶ νὰ ζητήσῃ ἀκρόασιν παρὰ τῇ νεαρᾷ Οὐγονότιδι. Ὁ Μονσενύ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ· ἀπεφάσισε νὰ παρασκευάσῃ αὐτὴν διὰ τὴν ἐπισκεψίν ταύτην.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Κλοτίλδη ἠτένιζε τὸν ὀρίζοντα, τὰ νέφη καὶ τὰ διασχίζοντα τὸν οὐρανὸν πτηνὰ ὠχρὰ καὶ μελαγχολικὰ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Εἶναι ἐλεύθερος.

Πρὸ δύο ἡμερῶν ἔζη ἐν τῷ τρόμφῳ τῆς ἀγνοίας, βασιζομένη εἰς ἑαυτήν, ἀνήσυχος ἐν τούτοις, βεβαία διὰ τὴν θέλησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, ἐσκέπτετο δὲ ἐναγωνίως τί ἀπέγεινεν ὁ Διδιέ.

Ἀφῆκε τὸν κόμητα Αὐρηλιανὸν νὰ πλησιάσῃ αὐτήν, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἀλλ' ὅτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της, ὠπισθοδρόμησε μετὰ καταφρονήσεως. Ὡμοιάζε πρὸς βασιλίσσαν ὑβρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου της.

Ὁ Μονσενύ ἐταράχθη. Ἄλλ' αἴφνης ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Εἶμαι ἐγώ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἐγὼ ὁ αὐλικός, ὁ γηράσκας εἰς τὰς μηχανορραφίας, ὁ εὐνοούμενος Φραγκίσκου τοῦ Α', ὅστις φοβοῦμαι τὴν νεάνιδα ταύτην ! Εἶμαι παράφρων. Εἰργάσθην ἐπὶ τόσα ἔτη διὰ ν' ἀποκτήσω μεγαλεῖον καὶ θ' ἀφήσω νὰ τὸ καταρρίψῃ εἰς μίαν στιγμὴν ἡ κόρη αὕτη ! Ὅχι, πρέπει νὰ ὑπερτερήσω τὸν Βριὸν καὶ τὸν Βονιβέ, ἢ ἄλλως εἶμαι ἄξιός νὰ φέρω τὸ γελοῖον ἔμβλημα τοῦ Τριβουλέτου.

Κατέβηκε λοιπὸν ὑψίστην προσπάθειαν καὶ εἶπεν ἀποφασιστικῶς τῇ Κλοτίλδῃ :

— Δεσποινίς, μὲ μισεῖτε ὡς δεσποφυλάκα σας καὶ ἐχθρόν σας, δὲν ἔχει οὕτως ;

Ἐκείνη ἐσιώπη. Ὁ κόμης ἐξηκολούθησεν :

— Καὶ τοῦτο, διότι ἠθέλησα ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας σας ἀνέφικτον ἔρωτα, ἐν ὄνειρον, τὸ ὅποῖον παρέρχεται μοιραίως ἀφ' ἑαυτοῦ.

Βεβαίως εἶναι γλυκὺ ν' ἀτενίζῃ τις, ἐν συνοδίᾳ προσφιλῇ, τὰ ἀστρα, ν' ἀναπνέῃ ὁμοῦ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, ν' ἀνταλλάσσῃ ὄρκους καὶ δάκρυα καὶ νὰ λέγῃ : Εἴμεθα ἀμφοτέροι νέοι καὶ ὠρατοί, ἅς ἀ-

γαπώμεθα! Μόνον, εκείνος, ὅστις ὀφείλει νὰ προστατεύσῃ τὸν ἄλλον, λησμονεῖ πολλάκις ὅτι οὐδὲ περιουσίαν, οὐδ' ὑποστήριξιν ἔχει καὶ ὅτι πρέπει νὰ παλαίσῃ διὰ νὰ ζήσῃ. Ἐκείνη, ἥτις ὑπεσχέθη νὰ ἦναι πιστὴ εἰς τὸν ἔρωτά του, βλέπει μετ' οὐ πολὺ ἐξοφνιζόμενον τὸν φίλον της, καὶ ἄλλοι ἐρωτότροποι νεανίαι κύπτουσιν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς. Ἐρχεται εἶτα ὁ χειμὼν μετὰ τοὺς πάγους· ἡ νεαρὰ κόρη ριγᾷ ὑπὸ θερινὸν ἐπνυφόριον, ἡ καλλονὴ αὐτῆς μαρακνύεται...

— Τί σημαίνει ἡ αἰνιγματώδης αὕτη γλῶσσα, κύριε κόμῃ; διέκοψεν ἡ Κλοτίλδη.

— Τέλος βλέπει, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, προσέθηκεν ὁ Μονσενύ, ὅτι ὁ παραδεισος, πρὸς τὸν ὅποιον ἔβκινεν, εἶναι ἄβυσσος καὶ ὅτι ὁ βίος δὲν εἶναι Μάϊος.

— Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν με κατεδίκασε νὰ σᾶς ἀκούω; ἠρώτησεν ὑπερηφάνως ἡ νεανίς.

Ὅσῳ μᾶλλον παρετῆρει αὐτὴν ὁ κόμης, τόσῳ μᾶλλον τὴν ἐθαύμαζε καὶ ἡμυχαίνει. Ἐκείνη ἠννόησε τὴν ἀμυχανίαν αὐτοῦ καὶ ὑπέλαθεν:

— Μὴ προσπαθῆτε νὰ με δελεάσετε· χάνετε τὴν ρητορικὴν σας, κύριε. Δὲν εἶμαι οὔτε ματαιόδοξος, οὔτε φιλόδοξος. Δὲν ποθῶ διαδῆμα δουκίσσης, οὐδ' αἰσχύνομαι διὰ τὸ παλαιὸν ἐπνυφόριόν μου. Δύναμαι νὰ εὕρω τὴν εὐτυχίαν καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκοτεινὴν καὶ ἀρχνῇ ζωὴν, ἀρκεῖ νὰ μὴ με ἀναγκάσῃ ἡ συνειδήσίς μου νὰ ἐρυθρίω.

— Αὐτὰ εἶναι εὐγενῆ αἰσθήματα, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ βαδίσετε μόνῃ, ἄνευ στηρίγματος, εἰς τὴν δύσκολον ταύτην ὁδόν.

Ἡ Κλοτίλδη ἐμειδίασε θλιβερώς.

— Μάθετέ το, κύριε κόμῃ, ἡ συνείδησις, ἥτις με ἀκολουθεῖ, ὁ ὀφθαλμός, ὅστις με βλέπει, τὸ στόμα, ὅπερ μοι ὁμιλεῖ, ἡ φωνή, τὴν ὁποῖαν ἀκούω, εἶναι ἡ μήτηρ μου· ἡ δυστυχία αὐτῆς θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον ὡς μάθημα.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον διὰ νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς νεάνιδος ἦτο νὰ φανῇ ὅτι ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς ἀναμνήσεις ἐκείνας.

— Ποῖαν δυστυχίαν λοιπὸν ὑπέστη ἡ μήτηρ σου; ἠρώτησεν.

— Ταλαίπωρος μήτηρ! ἐξηκολούθησεν ἡ Κλοτίλδη, ἀναμνησκομένη τοῦ παρελθόντος, πόσον με ἡγάπα! Τεθλιμμένη καὶ ἔμφροντις, ἐγνώριζε νὰ εὐρίσκη ἐν μειδιάμα διὰ τοὺς παιδικούς μου ὀφθαλμούς, διὰ τοὺς πόθους μου. Ἦτο ὥρα, ἀλλ' εὐσεβής, καὶ δὲν ὑπέκυπτεν εἰς τὰ νεανικὰ ὄνειροπολήματα τὰ καταστρέφοντα τὴν ψυχὴν. Φεῦ! ὁ δαίμων ἐφεῦρε παγίδα, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν τόσῳ καλῶς φυλασσομένην καὶ προσταττομένην ἐκείνην καρδίαν. Εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν, διηύθυνε τὴν ἐπαυλιν τοῦ πατρὸς της εἰς Μονσού.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἀνεσκίρτησεν· ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἤκουσε καλῶς καὶ ἐπανελάθεν ὡς ἡχῶ: «Εἰς Μονσού!»

Ἡ Κλοτίλδη ἐξηκολούθησεν:

— Μίαν Κυριακὴν διήρχετο τὸν λειμῶνα, ὅστις ἐχώριζε τὴν ἐπαυλιν ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν Βωδωϊνῶν. Ἦκουσε γέλωτας καὶ κραυγὰς, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ στρέψῃ πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦσαν νεαροὶ εὐγενεῖς, παίζοντες τὸ μῆλον, οἱ ὅποιοι ἐσταμάτησαν διὰ νὰ τὴν παρατηρήσωσιν. Ἐκείνη ἠρυσθίασε καὶ ἐταράχθη. «Ὁραία κόρη!», εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν. Ἡ μήτηρ μου ἐβόδιζε ταχύτερον, καὶ ἤκουσε βήματα ἀκολουθοῦντα αὐτὴν. Ἐσταμάτησε τότε, διότι ἦτο ὑπερήφανος καὶ θαρραλέα, καὶ δὲν ἠνείχετο ὕβρεις. Ἀλλ' ὁ νεανίας ἦν μᾶλλον συγκεκινημένος καὶ τεταραγμένος αὐτῆς. Ἐκράτει περιλαίμιον ἐν τῇ χειρὶ «Ὁραία κόρη», εἶπεν αὐτῇ δι' ἡδίας φωνῆς, «ἐκέδισα τὸ περιλαίμιον τοῦτο ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς κυρίας δὲ Σιντὰλ καὶ ὠρκίσθη νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν ὠραιότεραν χωρικὴν τοῦ Μονσού». Ἡ μήτηρ μου ἠθέλησε ν' ἀντισταθῇ, ἀλλ' ἤδη τὸ περιλαίμιον περιέβριλλε τὸν τραχηλὸν αὐτῆς. Ὁ νεανίας ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ κατέστη ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος· τὰ γόνατά του ἔτρεμον, ἐφάνετο λίαν τεταραγμένος. Διέκοψε τὴν Οὐγονότιδα καὶ δι' ὑποκώφου φωνῆς προσέθηκεν:

— Καὶ τὸ περιλαίμιον ἐκεῖνο ἦτο ἐρυθρόν, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἡ Κλοτίλδη ἠένεισεν αὐτὸν ἐκπεπληγμένη. Ἐκείνος προσέθηκεν:

— Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Σάρα Δελόρμ, διότι ἡ μήτηρ σου ὠνομάζετο Σάρα, ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου. Εἰς ἐκ τῶν ἀγρίων ταύρων, αἵτινες πλανῶνται εἰς τὰς κοιλάδας τοῦ Μονσού, ἰδὼν τὸ χρῶμα ἐκεῖνο τοῦ αἵματος ἐγένετο μανιώδης καὶ ὤρμησεν ἐναντίον της· θὰ κατεσπάραζεν αὐτὴν ὅτε...

Ὁ Μονσενύ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο.

— Ὅτε, ὑπέλαθεν ἡ Κλοτίλδη, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπλησσομένη, ὁ νέος εὐγενὴς ἔδραμε καθ' ἡν στιγμὴν ἡ μήτηρ μου με τεταμένης τὰς χεῖρας ἐδέετο εἰς τὸν Θεὸν ἀναμένουσα τὸν θάνατον. Εὐκριντος καὶ ρωμαλέος εἰς δαμαστῆς ἐπληξεν τὸν ταῦρον διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του εἰς τὸν αὐχένα. Ἀλλὰ πῶς γνωρίζετε τοῦτο, κύριε κόμῃ; ἡ μήτηρ μου ἦτο ἐχέμυθος καὶ μόνον ἐγὼ ἐγνώριζα...

Ὁ Μονσενύ διέκοψε καὶ πάλιν αὐτὴν.

— Εἰπέ μοι ὅτι ὠνομάζετο Σάρα Δελόρμ! ἐπανάλαβε αὐτὸ τὸ ὄνομα, Κλοτίλδη! Ἀλλ' ὄχι, εἶναι ἀπάτη· ὁ νοῦς μου πλανᾶται. Τελείωσε, τέκνον μου! τελείωσε!

— Πρὸς τί! ὑπέλαθεν ἡ Οὐγονότις μετ' ἀορίστου ἀνησυχίας. Δὲν ἐμαντεύσκατε ὅτι ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος νεανίας ἡγάπα τὴν ἀτυχῇ Σάραν, ὅτι ἐκείνη ἀφέθη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον καὶ ἐγκατελείφη ὡς τόσαι ἄλλαι; Εἶναι παλαιὰ ἱστορία, κύριε κόμῃ. Ἡ μήτηρ μου ἐδεικνύετο διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸ προάστειον. Ὁ πατήρ της περιῦβρισθη, διότι δὲν ἠθέλησε

νὰ τὴν ἀποβάλλῃ τοῦ οἴκου τοῦ ἀπέθανεν ἐξ ἀπελπισίας ὅταν ἐγεννήθη, ἡ δὲ ταλαίπωρος γυνὴ ἠναγκάσθη νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, διὰ νὰ μὴ ἐγείρῃ κοινὸν σκάνδαλον. Καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι ἐφαίνοντο κραυγάζουσαι ἐναντίον της. Τέλος ἐδέησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μονσού καὶ φέρουσα μόνον ἐμὲ ἠναγκάσθη νὰ ἐπαίτῃ εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι ἡ ἐπαυλὶς ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς αἰσχύνης της καὶ αὕτη δὲν εὗρεν ἄσυλον, εἰμὴ παρὰ τῇ Ἐρραίμ Λεβλάν.

Ὁ κόμης ἤκουσε τὴν διήγησιν ταύτην ἐνεός· ἀπερίγραπτος ἀγωνία κατεῖχε τὴν καρδίαν του.

— Καὶ σὲ ἐδίδαξε νὰ καταρᾶσαι τὸν πατέρα σου, Κλοτίλδη; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καθ' ἐκάστην ὥμιλοῦμεν δι' αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ νεανίς βραδέως. Βεβαίως ἡ φιλοδοξία διεσκέδασε τὸ ὄνειρόν του. Ἐλησμονήσεν τὴν Σάραν Δελόρμ. Δι' αὐτόν, ἡ ὥρα ἐκείνη τοῦ ἔρωτος ἦν παροδική, ὡς ἀκτὶς ἡλίου· δι' ἐκείνην ὑπῆρξε μακρὰ νύξ πένθους.

Ἡ νεαρὰ κόρη οὐδαμῶς ἠννόει τὴν παράδοξον ταραχὴν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ. Ἐστέναζεν, ἐμειδία ἀτενίζων αὐτὴν καὶ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Εἰμαι ἄθλιος, ἐψιθύριζε χαμηλοφῶως, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ ἡ Κλοτίλδη. Καὶ δὲν τὸ ἐμάντευσα! καὶ τὸ αἷμά μου δὲν ἐξανέστη ὅταν προσεπαθούν νὰ καταστρέψω τὴν νέαν ταύτην! ὦ! πόσον ὁμοιάζει μετὰ τὴν μητέρα της! Ποῖος πέπλος λοιπὸν ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν καρδίαν μου!

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Ἀντὶ τοῦ κατέργου.

Ἡ Λεουδμήλα Σεργιεέβνα ἀνέλαθεν ἐντελῶς ἐκ τῆς δεινῆς αὐτῆς νόσου. Ἦδη αἱ φοινικοκύανοι κηλίδες ἀνεφάνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της τότε μόνον, ὁπότεν ἐξήρχετο εἰς δρασερὰν ἀτμοσφαιραν· ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲ ἐξηλείφοντο· ἀλλ' ἡ δυσμορφία ἔμεινε παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἐπεθύμει διακαῶς, ἂν οὐχὶ νὰ ἐξαλείψῃ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ ἐλαττώσῃ κατὰ τι αὐτὴν, διὰ τοῦτο περιέπεσεν εἰς λίαν θλιβεράν πλάνην, φρονούσα, ὅτι εἰς τοῦτο δύναται νὰ ἐπέλθωσιν ἄρωγοὶ τὰ λεπτότερα καλλωπιστικὰ μέσα. Ὅθεν ἤρξατο νὰ διακοσμῇ λίαν τεχνιέντως τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς βλεφαρίδας της, νὰ ἀλοιφῇ δὲ θαψιλῶς τὸ πρόσωπον, πλὴν φεῦ! οὔτε τὸ ψιμμύ-